

Nostre Ideal

PUBLICACIÓ DE CULTURA

Redacció i Administració:
Jaume I, 98

Número solt 15 cts. — Subscripció
anual 1'50 ptes. — Subscripció men-
sual amb dret als sorteigs de llibres
1 pta.

Dels treballs publicats en són
responsables llurs autors

Els 30,000 de la Lliga

Abans de la Dictadura les masses populars no demostraven pas gaire interès per les lluites electorals. Sols una minoria complia amb el deure cívic d'elegir amb el seu vot els homes que havien de regentar la cosa pública. La consciència dels deures de ciutadania, és a dir, l'educació cívica de la majoria dels que figuraven en les llistes electorals, era tan petita que no arribaven a prendre's la petita molèstia de donar el seu vot pels que li semblessin que més garantia oferien de portar bé la marxa de la comunitat.

Després de la Dictadura, en les dues primeres eleccions celebrades, poguérem constatar la veritat de la dita que tot allò privat és desitjat. Sobretot en les de diputats a les Corts Constituents, que tingueren lloc el 28 de Juny, solament un reduït tant per cent d'electors deixà de donar fe de vida. A Barcelona alguns candidats de l'Esquerra arribaren a tenir més de cent mil vots, xifra a la qual ni de lluny s'havia acostat mai cap candidat d'aquella circumscripció.

Dissortadament, però, no podem interpretar aquesta gran creixença del nombre d'electors efectius com un augment de l'esperit de ciutadania. Aquestes grans masses es mogueren, no pas per haver prèns consciència del deure que té tot elector de contribuir, sempre que hi sigui cridat, a la selecció del personal polític o governant, sinó empeses per una onada passional i, com a passional, irreflexiva, que les portava a votar pels que amb el seu verb més donaven a entendre que estaven a to d'aquell moment sentimental; pels illusos de bona fe o pels cíncics, que de tot hi ha hagut, que els prometien un seguit de millores irrealizables que hagueren fet un cel d'aquesta terra.

No hem pas assistit a la demostració d'una

gran cultura política del nostre poble, cultura que per altra part difícilment es millora en temps de dictadura, sinó a un cas de fe colectiva, en un nou règim i en uns homes, com els que descriuen els psicòlegs alemanys que es dediquen a l'estudi de la psicologia de les multituds. Als que, relativament joves, no havíem estat mai presents a cap d'aquests fenòmens, hem quedat meravellats del grau d'ingenuïtat, de la fe i del poder d'illusionar-se que la multitud té.

Avui són ja molts els desenganyats. Són molts els que es donen vergonya i pena d'haver-se deixat portar, com a cosa de poc pes, pel corrent, i d'haver votat per a diputats uns homes que amb els pocs mesos que actuen ja han tingut temps suficient per a demostrar llur incapacitat.

Les eleccions parcials celebrades darrerament a Barcelona n'han donat bona prova. L'Esquerra, amb la por d'ensenyar una gran minva de vots, optà per no presentar-se. Es presentaren, però, altres candidatures esquerranes que mesos enrera, pel seu extremisme, se n'hagueren emportat la victòria. Una i tot de la Unió Socialista que per l'abril i pel juny anava aliada amb l'Esquerra. Sortien, no obstant, triomfants, per gran majoria, les que durament foren atacades en els dies de la campanya electoral, amb el seu lèxic plebeu, per l'orgue en la premsa de l'Esquerra, «L'Opinió»: la de la Lliga i la d'Acció Catalana.

I és que sempre, quant més gran és la illusió, més gran és el desengany que la segueix en començar a constatar la realitat. Per això, en veure que ara que sota la República i regits pels homes esquerrans havíem d'anar tan bé és gran la intransquil·litat regnant i gran la crisi econòmica que estem patint i major encara la que per aquest hivern hom tem i que molts dels governants actuals, amb llurs acaparaments de càrrecs i amb la seva actuació, no demostren pas ésser els homes que

mancaven, se senten decebuts i es retireuen de la política gran nombre dels que ingènuament s'havien il·lusionat.

Però amb ciutadans d'aquesta mena que un dia s'illusionen càndidament, com uns nens, per a caure, a cap de poc, a un escepticisme exagerat que els fa deixar de complir els seus més elementals deures polítics, com digué Pere Rahola el dia del seu triomf, no és possible basar-hi cap actuació política encaminada a l'aixecament de Catalunya en tots els ordres.

D'una altra mena demostren ésser la trentena de mils electors que a Barcelona acostumen a donar el seu vot a les candidatures de la Lliga. Saben que no votaran mai cap home perfecte; saben que com a bons ciutadans tenen el deure d'elegir els millors per als càrrecs públics, els menys dolents si a tots els candidats creuen dolents; no esperen miracles de ningú i de qui més desconfien és de qui més els promet; i comprenen prou bé que no és en quatre dies com es refà un poble; i no esperen que els prometin la lluna per a anar a votar i perquè veuen en els prohoms de la Lliga una ponderació, una preparació, una serietat, i amb trenta anys de lluita, una constància en pro de Catalunya, voten amb disciplina les candidatures que la Lliga Regionalista els proposa.

I mentre no creixi força el número dels que demostrin una semblant educació política, tinguin la idea que tinguin, no anirà bé la República, com no anava bé la Monarquia.

JOSEP SANS I ROSSELL

L'article 24

Les Corts Constituents han escoltat la veu de la demagògia del carrer i han aprovat aquest article de la Constitució d'una manera que perjudicarà la intensitat i l'extensió de l'ensenyança a Espanya i que atempta als drets, a la llibertat i als interessos d'un gran nombre d'espanyols que com els altres han de tenir el dret de professar les creences religioses que vulguin i de triar lliurement llur manera de viure.

Molts dels que durant la Dictadura combatren, i moltes vegades amb raó, els exilis que s'imposaven aleshores, són els que ara decreten l'expulsió del territori espanyol de centenars de ciutadans, pel sol fet d'ésser-los antipàtics i de pensar diferent d'ells!

Més que seguir explicant el nostre criteri en

aquesta qüestió, preferim donar a conèixer el d'homes gens sospitosos de clericalisme i d'un republicanisme gens dubtós.

El President de la Generalitat de Catalunya, senyor Francesc Macià, en demanar-li els periodistes la seva opinió respecte a l'acord de les Constituents sobre Religió, pregà que no el posessin en la violència d'haver de manifestar el concepte que li mereixia, però que, com a home liberal, havia de dir que no podia estar d'acord amb alguns dels acords presos.

I diu l'eminent metge madrileny doctor Marañón:

«Es una ligereza lamentable, pues eso lleva aparejado el problema gravísimo de que el ministro de Instrucción Pública se encuentre al día siguiente de incorporar ese artículo por el que se prohíbe a las órdenes religiosas dedicarse a actividades culturales, con que quedan en la calle el 65 por 100 de los alumnos que estudian la segunda enseñanza. Y no va a tener el señor Domingo donde meterlos porque no puede improvisar los centros de enseñanza.»

I del discurs pronunciat a les Corts pel diputat republicà senyor Amadeu Hurtado, en reproduïm els següents trossos:

«Con esta esperanza de hablar para la concordia, yo he de declarar que, al levantarme, no lo hago en nombre de ninguna confesión, porque, sin estar adscrito a ninguna, yo las respeto todas. Mientras los hombres necesitan un consuelo para sus dolores, una esperanza para sus ilusiones, alguna verdad dogmática que limite en sus horizontes mentales el anhelo insaciable de conocer la verdad absoluta, serán necesarias confesiones religiosas en las cuales encuentren este consuelo, esta esperanza y este anhelo de verdad; y si alguien puede decir con honor que hay que respetar todas las confesiones, es todo aquél que, con razón o sin ella, cree que en la fortaleza del propio espíritu está la fuente de todos los dones que se piden a una confesión religiosa.»

«La complejidad de fines sociales que tiene la vida, abandonados los unos por dejación del Estado, abandonados los otros por inhibición privada, determina unas funciones para cumplimentarlas y que si el órgano que requiera la función no existe por dejación, por inhibición, por abandono, por lo que sea, como que la función de la vida no espera, acepte como órgano adecuado el primero que tiene al alcance de su mano. Por esto han nacido las congregaciones religiosas; por esto se han sostenido; por esto han vuelto cuan-

do se las ha echado del territorio nacional; por esto volverán si de nuevo se las echara.»

«Estos preceptos son para mí mucho más eficaces que otras soluciones radicales que por aquí se han indicado. En nuestra historia legislativa hay estas soluciones radicales. La expulsión, por ejemplo, viene a constituir entre nosotros casi un deporte: hemos expulsado muchas veces las Congregaciones y otras las hemos disuelto; pero las Congregaciones han vuelto tanto o más fuertes que antes. Es que la expulsión se hace por un simple decreto, que no dice absolutamente nada más, y lo eficaz y lo importante es estructurar orgánicamente la vida de estas Corporaciones. Fuera de nuestro país pueden ser un elemento de resistencia, enemigo de la seguridad del Estado; dentro de nuestro país, controladas por el Poder público, organizadas y estructuradas por el Poder público, dejan de ser una amenaza.»

I l'Estatut?

Els darrers esdeveniments parlamentaris, vergonya per a tot el poble espanyol i motiu de mofa de la premsa estrangera, han ocasionat la sortida del primer Govern provisional de la República, dels dos homes que han estat els dos més fermes puntals del nou règim: Alcalà-Zamora i Maura; l'aturador de les impacients exigències l'un; l'energia justa, l'altre.

Els parlamentaris de l'Esquerra Catalana, no han pogut dissimular llur contrarietat en veure desaparèixer amb Alcalà-Zamora, la seguretat de l'aprovació de l'Estatut. Era precisament damunt d'ell on recolzaven llur incansable optimisme.

Azaña, amb el seu envalentonat discurs presidencial, gallejant de la seva autoritat amb amenaces a tort i a dret, aparentant, més que una força, la temença d'un poruc, no ha fet ni la més petita al·lusió a l'Estatut. Això ha acabat de desencoratjar els homes representatius de l'Esquerra.

Sembla que la sort de les nostres llibertats ha pres un caire malestruc amb aquests esdeveniments; la decepció dels d'ací, ha fet fer una mitja rialla sarcàstica als de Madrid.

Déu faci que les promeses de l'Esquerra es puguin obtenir sense haver de consultar al poble la determinació a prendre en cas d'una negativa!

Sorteig per als nostres subscriptors

VUIT PREMIS

Tindrà lloc el tercer diumenge del mes de novembre, dia 15, prenent per base els rebuts de subscripció del mes d'octubre.

Premis

Del primer al tercer: «Herman i Dorotea», per Goethe.

Quart i cinquè: «La Panolla», per Francesc P. Briz.

Sisè i setè: «Paulina Buxareu», per J. M.ª de Segarra.

Vuitè: «Contes d'Andersen», traducció de Joan Albaflor.

* * *

El sorteig del dia 18 d'aquest mes donà el següent resultat:

Primer i segon: Núms. 36 i 38. Tercer i quart: Núms. 22 i 63. Cinquè i sisè: Núms. 66 i 3. Del setè al desè: Núms. 9, 58, 12 i 19.

NOTICIARI

El segon diumenge d'aquest mes tingué lloc l'entrega solemne d'un lot de llibres a la Biblioteca Escolar de l'Escola Graduada de Mollet per la Penya «Els uns i els altres».

Aquests volums foren comprats dels guanys que obtingueren de la representació de «Mollet Savoy Revue» en el local de la Cooperativa, representació que aquesta Penya ja organitzà a benefici de dita Biblioteca.

Es digna d'alabança l'actuació d'aquest joves en pro de la cultura.

El diumenge, dia 11, tingué lloc el concurs de bestiar porcí organitzat pele Serveis de Ramaderia de la Generalitat.

Hi obtingueren premis per la bona qualitat dels exemplars que hi presentaren els veïns de Mollet Srs. Ramon Miró (primer premi), Miquel Molins, Francesc Padró, Joan Galí, Antoni Segarra, Jaume Fonolleda i Pere Bonvilà.

Dilluns ha d'aparèixer a la nostra vila un periòdic defensor de l'ideari del sindicalisme anarquista.

Portarà per nom «El Despertar del Vallés».

Gaseoses i Sifons

CREUS

Són les millors

Acadèmia NINOU

Director: EMILI NINOU, Mestre Superior

Professorat titular, competent i especialitzat

Taquigrafia / Mecanografia
Teneduria / Correspondència / Francès / Anglès /
1.ª ensenyança / Dibuix

Mercès al mètode que he adquirit amb la iniciativa, reflexió i experiència, obtinc en l'ensenyança resultats sorprenents

Plaça de la República, 11

MOLLET

Col·legi de Sant Jaume

Classes de nit i a hores convingudes

Berenguer III, 198 (Can Petit)

Director: Jaume Tosquella

URALITA

MADRID

Plaça Salesas, 10

BARCELONA

Plaça A. López, 15

Teules de 2'50 m. i de 1'85 m. per 1'14 m.

Teules de 1'20 m. llarg per 75 cm. ample

Canons per a desaiugar des de 6 fins a 25 cm. diàm.

Canalons per a recullir aigües, de varies amplades i llargades

Dipòsits des de 60 fins a 1000 litres de cabuda

Exigiu sempre la marca de garantia

URALITA que porten totes les planxes

Agència i Magatzem de Mollet
Ocivari Tapias * Jaume I, 76 i 82

Xarop Hipofosfats ~

~ **F O Z** ~

De bon gust i resultats immillorables

Els adobs i matèries per a fer-ne de la casa

«Abonos Espinás, S. A.»
els trobareu a

CAN VILARROSAL

Hostal «LA MARINETTE»

Granja / / Cafè - Bar Centre d'Esports

Salvador Llavina

P. Mercadal - Tel. 40

MOLLET